

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem var saa venlig at ville give mig Oplysning om, hvor den Magt for Administrationen laa, som mindede om Loven af 7. August. Jeg maa tilstaa, at det ærede Medlems hele Tale var i høj Grad indgaaende, men paa dette Punkt gav den aldeles ingen Besked. Det ærede Medlem sagde, at Magten ligger i Lovforslagets § 2. Jeg gør opmærksom paa, at § 2 siger, at der skal vælges et Tilsynsraad paa 16 Medlemmer. Af disse vælger Indenrigsministeren de 5, altsaa ikke en Trediedel. Det er ingen stor Magtbeføjelse. Det ærede Medlem naar til at skildre § 2 som en Magt for Indenrigsministeren ved at sige, at han ved at se paa, hvorledes Tilsynsraadet bliver til, maa antage, at Medlemmernes Flertal kommer til at blive Tilhængere af den nuværende Regering. Dette Synspunkt vil altsaa simpelt hen betyde, at det ærede Medlem ønsker Tilsynsraadet sammensat paa en saadan Maade, at der i dette skulde være et Flertal imod den nuværende Regering. Jeg synes, at hele dette Synspunkt ligger ganske uden for, hvad Lovgivningen kan beskæftige sig med. Her er Tale om et Medlem valgt af Kongen, altsaa efter Indenrigsministerens Indstilling, og fire valgte af Indenrigsministeren. Alle de øvrige vælges af Rigsdagen eller bestemte Erhverv, som man ud fra rent saglige, erhvervsmæssige Grunde har ment burde være repræsenterede, og jeg vil meget advare imod, at man faar Tilsynsraadet ind under det politiske Synspunkt, som det ærede Medlem her førte frem.

Det ærede Medlems Bemærkning om en anden Bestemmelse, han pegede paa, var endnu mere kurios, idet han betegnede det som en Magt for Ministeren, at en Indstilling af Raadet skal fremsendes, naar mindst 7 Medlemmer fremsætter Ønske derom. Det kan dog ikke betegne nogen Magt for Indenrigsministeren, at 7 Medlemmer af Raadet sikrer sig, at deres Indstilling kommer Ministeren for Øje. I hvilken Grad det ærede Medlem ser forkert paa denne Bestemmelse, vil blive klart, naar man ser, hvordan den overordentlige Kommissions Medlemmer har udtalt sig om dette Punkt. Det er det Punkt, hvorom der var nogen Uenighed i Kommissionen. Derom siges det: „Udkastets enkelte Bestemmelser er enstemmigt tiltraadte af Kommissionen med Undtagelse af sidste Punktum i § 5. Dette er vedtaget af 9 Medlemmer mod 1, der fandt Bestemmelsen uegnet, medens 3 (Brck, Døcker og Franck) ikke stemte, fordi de fandt Bestemmelsen selvfølgelig og

derfor overflødig“. Altsaa, de to konservative Medlemmer af Rigsdagen, som har Sæde i den overordentlige Kommission, har undladt at stemme om denne Bestemmelse, som det ærede Medlem nu finder udtrykkelig en Magt for Indenrigsministeren, fordi de fandt Bestemmelsen selvfølgelig og derfor overflødig. Jeg har ogsaa betegnet denne Bestemmelse som selvfølgelig, thi hvad staar der deri? Der staar ikke andet, end at naar Raadet har beskæftiget sig med en Sag, og der er et Mindretal i Raadet, som ønsker, at der gøres Indstilling, kan Raadet ikke nægte at gøre Indenrigsministeren bekendt med Mindretallets Opfattelse. Andet staar der slet ikke, og der udgaar ikke for Indenrigsministeren af denne Ret for Mindretallet nogen som helst Magt til at træffe nogen Afgørelse.

Bramsnes: En saa varm Tak som den, det ærede 3die landstingsvalgte Medlem (Tvede) bragte mig for at have givet det konservative Parti gode Raad, vil jeg gerne have Lov til at kvittere for. Det var maaske et uheldigt Tidspunkt at vælge til at give det konservative Folkeparti gode Raad, og hvis jeg har benyttet et uheldigt Tidspunkt dertil, beklager jeg det. Det var ikke Meningen. Det er maaske med Partier ligesom med Personer: at paa den Tid, da de mest trænger til gode Raad, er de mest smaaelige for at modtage dem. Thi det kan ikke nægtes, at det konservative Folkeparti med Hensyn til denne Lov staar i en noget vanskelig Situation — for at bruge et mildt Udtryk. Jeg var ikke helt klar paa, hvorledes Situationen laa for Landstingsgruppen af det konservative Folkeparti. I den Retning beklager jeg ikke at være i Stand til fuldt ud at tyde de Udtalelser, der faldt fra det ærede 3die tingvalgte Medlem. Men i Retning af, at man gav sin Tilslutning til Lovforslaget, tror jeg dog neppe, de kunde fortolkes. Det skulde glæde mig, om det er Tilfældet, men jeg fik ikke det Indtryk før, og den Kærlighed, som eventuelt giver sig Udslag paa den Maade, at man vil være med til at tage de Bestemmelser ud af Loven, som betyder noget, og saa maaske vil være med til at gennemføre den, tror jeg er unyttig og derfor ikke anvendelig paa nærværende Tidspunkt. Hvis det konservative Folkeparti ønsker at vise nogen Interesse for det, der skal ske her, er der vist ikke andet at gøre end at gaa med til Loven. Ellers kan man naturligvis lade det være. Hvilke Resultater der til syvende og sidst følger for Partiet af at gaa imod denne Lov, skal jeg naturligvis afholde mig fra at